

Sygn. akt I ACz 2049/12

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2013 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący : Sędzia SA Józef Wąsik

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2013 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. W.

przeciwko L. S. C. de S. y (...) SA Oddział w Polsce

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego
w Tarnowie z dnia 25 października 2012 roku, sygn. akt I C 874/12

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

Sygn. akt I ACz 2049/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Tarnowie zwolnił częściowo powoda od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych ponad kwotę 6.000 zł, a w pozostałym zakresie wniosek oddalił.

W uzasadnieniu przywołując art. 100 ust. 2 i art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach wskazał, że wniosek powoda jedynie w części zasługuje na uwzględnienie. Sąd zauważył, że na stronie ubiegającej się o zwolnienie od kosztów sądowych ciąży obowiązek poczynienia oszczędności w celu zgromadzenia środków na pokrycie tych kosztów. Obowiązkowi temu powód przynajmniej w części mógł sprostać bez uszczerbku w koniecznym utrzymaniu siebie, gdyż po pierwsze powód w maju 2012 roku otrzymał od strony pozwanej ubezpieczyciela tytułem zadośćuczynienia kwotę 10.000 zł. W ocenie Sądu powód chcąc dochodzić dalszych roszczeń i licząc się z zamiarem wytoczenia niniejszego powództwa powinien był przynajmniej część z pozyskanych środków tytułem zadośćuczynienia przeznaczyć na pokrycie opłaty sądowej od pozwu. Ponadto Sąd podkreślił, że powód uzyskuje stały miesięczny dochód w wysokości około 6.426 zł przyznając, że wprawdzie koszty utrzymania na terenie Wielkiej Brytanii są wyższe niż w Polsce to jednak nie można przyjąć, aby powód, nie mając nikogo na utrzymaniu, jedynie na własne wydatki przeznaczał cały dochód w takiej wysokości. Według Sądu dochód taki, nawet przy zwiększonych kosztach utrzymania na terenie Wielkiej Brytanii, pozwala na stosowne czynienie oszczędności zwłaszcza, że powód nie wskazał aby jego utrzymanie łączyło się z jakimikolwiek szczególnymi, ponadprzeciętnymi kosztami utrzymania.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył powód zarzucając mu naruszenie art. 102 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych poprzez odmowę zwolnienia go od kosztów sądowych w całości oraz naruszenie art. 233 § 1 poprzez błędną ocenę złożonego przez niego oświadczenia majątkowego. Powód wniósł o zmianę zaskarżonego

postanowienia poprzez zwolnienie go od ponoszenia kosztów sądowych w całości i zasądzenie od strony pozwanej na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu powód zaprzeczył, aby można było uwzględnić przy ocenie jej wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych wypłaconego jej zadośćuczynienia. Podkreślił, że niemal cały uzyskiwany przez niego dochód pochłaniają koszty jego utrzymania i nie może w związku z tym poczynić stosownych oszczędności, wskazując przy tym, że koszty utrzymania w Wielkiej Brytanii są dużo większe niż w Polsce.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszym rzędzie należy zauważyć, iż uzyskiwany przez powoda comiesięczny dochód w wysokości ok. 6.426 zł tj. 1.260 funtów brytyjskich, jak na realia panujące w Wielkiej Brytanii nie jest znaczny i faktycznie pozwala, na zaspokojenie podstawnych potrzeb związanych z jego utrzymaniem. Równocześnie jednak umożliwia czynienie oszczędności w miesięcznym dochodzie celem uiszczenia części opłat sądowych wynikających zainicjowanego przez niego postępowania .

O ile nie można zgodzić się z twierdzeniem Sądu Okręgowego, iż fakt, że powód otrzymał w przeszłości zadośćuczynienie w wysokości 10.000 zł oznacza, iż jest ona w stanie uiścić opłatę sądową w wysokości 6.000 zł, gdyż podważa to cel i funkcję zadośćuczynienia, to pozostałe składniki jego majątku wskazują, iż jest on w stanie podolać nałożonemu na niego przez Sąd I instancji obowiązkowi pokrycia części kosztów sądowych.

Badając zatem sytuację materialną powoda należało brać pod uwagę jego całościową sytuację majątkową tj. uzyskiwane przez niego dochody w wysokości ok. 6.426 zł miesięcznie, jak również posiadany przez niego pojazd (...) m-ki S. (...) o wartości 12.000 zł.

Wysokość comiesięcznych dochodów, w ocenie Sądu Apelacyjnego pozwala powodowi na uiszczenie części kosztów sądowych w zakresie określonym przez Sąd I instancji w zaskarżonym postanowieniu w wysokości 6.000 zł. Kwota ta nie przewyższa uzyskiwanego przez niego miesięcznego. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego obciążenie strony kosztami sądowymi, których wysokość nie przewyższa jednomiesięcznych jej dochodów zbliżonych do przeciętnych zarobków, z reguły nie oznacza, że nie jest ona w stanie ponieść kosztów sądowych bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny (por. postanowienie SN z dn. 14.10.1983 r., I CZ 151/83, OSNCP 1984 nr 5 poz. 82).

Równocześnie wymaga podkreślenia, iż poza uzyskiwanymi przez powoda comiesięcznymi dochodami jest on właścicielem pojazd (...) m-ki S. (...) o wartości 12.000 zł. W jego dyspozycji pozostaje zatem majątek ruchomy, którego wartość dwukrotnie przekracza wysokość kosztów, do których uiszczenia jest on zobowiązany zaskarżonym postanowieniem. Powód ma zatem możliwość, gospodarując poszczególnymi składnikami swojego majątku, choćby poprzez sprzedaż posiadanego pojazdu, także i w ten sposób wygenerować kwotę 6.000 zł celem opłacenia kosztów sądowych toczącego się na jego wniosek postępowania sądowego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, zbieżnym ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, powód będzie w stanie uiścić opłatę w wysokości 6.000 zł i nie doprowadzi to do uszczerbku utrzymania koniecznego dla niego. W ocenie Sądu Apelacyjnego zwolnienie powoda ponad kwotę 6.000 zł oddaje w niniejszej sprawie realia jego aktualnej sytuacji materialnej.

Nietrafny jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., gdyż Sąd Okręgowy uwzględnił, wydając postanowienie w sprawie, wszystkie składniki majątku i jego obciążenia przywołane przez powoda w złożonym oświadczeniu majątkowym.

Dlatego Sąd Apelacyjny w Krakowie działając na zasadzie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie powoda.